

Tvari
žuvininkystės
regionų
plėtra

EUROPOS SAJUNGA

**Europos žuvininkystės fondas:
Investavimas į tvarią
žuvininkystę**

Projektą remia Lietuvos Respublika

Ignalina nuteikia poilsiui ir ramybei. Tai ežerų ir miškų kraštas. Nuostabaus grožio vietovės patrauklios tiems, kuriuos vilioja natūrali gamta, žvejyba, vandens pramogos, turistiniai žygiai valtimis, dviračiais, žiemos sportas, ramus poilsis kaimo sodyboje. O kokia diena be ežere savo sugautos žuvies-nesvarbu didelės ar mažos, bet savo. Tad keliaukime po Ignalinos krašto ežeryną.

**APLANKYKITE
IGNALINOS KRAŠTĄ**

ПОСЕТИТЕ ИГНАЛИНСКИЙ КРАЙ / VISIT THE REGION OF IGNALINA

(Edmundo Kilkaus nuotr.)

Truputis istorijos...

Žvejyba Ignalinos krašte –vienas seniausių ir svarbiausių verslų, kurį paežerių gyventojai perduodavo iš kartos į kartą. Daugeliui prie ežeringų vandens telkinių įsikūrusiems gyventojams tai buvo pragyvenimo šaltinis. Apie tai liudija archeologinės iškasenos. Žinomas to meto žvejybos įrankis buvo kaulinis žeberklas. Seniausi Aukštaitijos nacionalinio parko ir Labanoro regioninio parko aptinkami žvejybos įrankiai pasiekė mūsų dienas iš viduriniojo akmens amžiaus –mezolito (VIII-V tūkstn. pr. Kr.). Yra žinoma, jog Kretuono ežero apylinkių gyventojai žvejojavo žeberklaudami, tinklais, kuriuos gamino iš liepos ir eglės karnų bei šaudydami iš lanko. Pakretuonės senovės gyvenvietėse aptikta tinklų pasvarų. Žiemą ar badmečiu žvejyba tapdavo vieninteliu pragyvenimo šaltiniu. Gyventojai žvejojami naudojo medines upelių užtvaras, pliauškytes, tinklus, bučius, žeberklus, lankus, ietis, meškeres. Bučių liekanų aptikta senovės gyvenvietėse prie Kretuono ežero. Į bučius žuvys buvo vejamos pliauškytėmis. Apie tinklų naudojimą neolite byloja tinklų pasvarai ir plūdės, kurias darė iš pušies žievės. Žvejojant naudoti luotai, kuriais buvo iriamasi kartimis ir irklais.

luoto liekanos, ištrauktos 2014m. iš Ažvinčio ežero dugno, saugomas Valdo Danilevičiaus sodyboje.

Edmundo Kilkaus nuotr.

Luoto gamyba iš drebulės pagal senovės tradicijas Valdo Danilevičiaus sodyboje.

Žuvis gaudytos ir meškerėmis (jų kabliukai gaminti iš kaulo), žeberklais. Žuvims laikyti, apeigų metu naudoti indai, ant kurių sienelių pavaizduotos žuvis. Du tokie indai aptikti Kretuono gyvenvietėje. Archeologiniai tyrimai rodo, jog Ignalinos krašto gyvenvietėse daugiausia randama lydekų, šamų, ešerių, lynų kaulų. Neabejojama, jog luotai, tinklai ir kitos žvejybos priemonės naudotos žvejybai tiek žalvario ir geležies amžiais, tiek ir vėliau... iki šių dienų.

Etnografinė ir tradicinė žvejyba seniau ir dabar Ignalinos krašte yra pristatoma Ignalinos krašto muziejuje (Ateities g. 43, Ignalina). Ekspozicija įrengta įgyvendinus projektą „Ignalinos krašto senosios žvejybos paslaptys...“ (Nr. EŽF-13-IGNALINA-02-001).

Muziejinė ekspozicija (Edmundo Kilkaus nuotr.)

...ir truputis „mokslo“...

„...Statistika byloja, kad beveik 8% Ignalinos rajono savivaldybės ploto tenka ežerams. Daugiau mėlynai nuspalvintų plotų yra tik Zarasų savivaldybės žemėlapyje. Kita vertus, antrasis pagal dydį Lietuvoje ežeringumo rodiklis slepia teritorinius kontrastus, nes išties itin ežeringi yra tik Ignalinos žemės pakraščiai. Skiriasi ir juose telkšančių ežerų kilmė, duburių pavidalas ir gylis, vandens sąmaiša ir kt.

Šiauriniame pakraštyje spiečiasi didieji Ignalinos rajono ežerai (Dysnai ir jo prielypas Dysnykštis, Apvardai, Visaginas, Dūkštas), plytintys ledyno liežuvių ir jų paliktų ledo luistų išgulėtose dubumose. Plačiaerdvių, taigi santykinai seklių ežerų vandenį vėjo sukeltos bangos ir sūkuriai lengvai išmaišo iki pat dugno; iš paviršiaus priedugnio link keliauja ir šiluma, vandenyje ištirpęs deguonis. Ežerotyriminkai šitokius ežerus vadina termiškai sekliais, o ichtiologai, pagal mitybos sąlygas ir vyraujančias žuvų rūšis, - karšniais, kuojiniais-lydekiniais, starkiniais. Kiekvienas žvejas mėgėjas turės, žinoma, savą pavadinimą - žiūrint kas tą dieną kibo arba... nutrūko.

Nedidelę, bet žemėlapyje labai ryškiai išsiskiriančią ežerų sankaupą atrandame toliausiai į rytus nutolusiame Ignalinos rajono (ir Lietuvos!) iškyšulyje – mologoje Dysnos lygumoje. Pastarosios pamatas – kadaise tyvuliavusių priedyninių marių dugnas, kurio reljefui būdingi pailgi žemi gūbriai ir tarp jų tįsančios lomos – lobai. Manoma, kad lobai yra ledo tuneliais tekėjusių upių vagos (rinos). Marių užlieti lobai prisipildė nuosėdų, todėl poledynmetyje seklesnės jų atkarpos virto pelkaitėmis, kitomis ėmė tekėti šio krašto upės (Kančiogina, Erzvėta, Birvėta), o trečiose, sugebėjusiose atsinaujinti ištirpus po vandeniu ir marių nuosėdomis palaidotiems ledo luistams (povandeninis termokarstas), todėl ir giliausiose, – išsiliejo siauri, ištįsę lobiniai ežerai (Erzvėtas, Kančioginas, Milašius, Milašaitis, Svirkių ir kt.).

Ežeringosios Ignalinos įvaizdį daugiausia lemia rajono pietvakarinio kampo, priklausančio Žeimenos upės pabaseiniui, ežerai. Šią smėlingą ir labai ežeringą teritoriją, plytinčią į šiaurę nuo Kaltanėnų, geografs vadina „ežeringuoju koridoriumi“, jungiančiu Kazitiškio ir Žeimenos lygumas. Vėlyvajame ledynmetyje, pradėjus tirpti Kazitiškio dubumoje tūnojusio ledyno liežuviui, tirpsmo vandenys išplovė galias rinas bei vartus juos tvenkiančiuose moreniniuose lankuose ir plūstelėjo į pietus. Čia priedyninių upių velkamas smėlis užklojo anksčiau išplautas – nuo aukštumų nusileidžiančias rinas ir guolinius duburius su užsilikusiais ledo luistais. Šiems tirpstant ir dumbant juos dengiančių smėlių skliautams, susidarė plačios terasos, juosiančios daugelį vadinamojo koridoriaus ežerų – Baluošą, Dringį, Lūšius ir kt. Guolinių ežerų duburius kerta įvairių krypčių rinos (pavyzdžiui, Lūšių ežeras yra Asalnų-Šakarvų-Žeimenų ir Alksno-Lūšykščio rinų sankirtoje), todėl jie yra savotiški hidrografiniai „mazgai“, surenkantys vandenį iš atokiausių Žeimenos aukštupio vietų: Ažvinčių ir Minčios girių, pelkėtos Kazitiškio dubumos, giliojo Tauragno. Ežerus dosniai pagirdo ir požeminiai vandenys. Antai į Baluošo povandeninę duburio dalį iš požemių kas sekundė suplaukia apie 440 l, o į Dringio – net 580 l vandens. Įspūdingi spūdiniai šaltiniai – verdenės - kyla („verda“) ritinio Ilgio ežero (Ignalinos m. ŠR pakraštys) dugne.

Gilūs, deguonies niekada nestokojantys ežerai vadinami seliaviniais, todėl nereikia stebėtis, kad žiemą ar ankstyvą pavasarį šviežiais agurkais ne tik pamaryje, bet ir Ignalinoje kvepia...

Ežerotyrininkas,

Lietuvos MA tikrasis narys

Prof. habil.dr. Kęstutis Kilkus

Ežerų kraštą pristatantis simbolis – baltoji vandens lelija – kalba apie tyrą gamtos grožį, švarią aplinką, šviesias mintis ir svajones.

www.ignalina.lt

Aukštaitijos Nacionalinio parko teritorijoje turime 126 ežerus. Apylinkės yra patrauklios turistams ne tik vasarą, bet ir žiemą. Ežerai žuvingi, tinka poilsiauti, vandens turizmui, dauguma jų tarpusavyje jungiasi protakomis ir sudaro unikalius ežerų vėrinius, įdomiausi iš jų:

- 1) Lūšiai, Asalnai, Ukojas, Tauragnas;
- 2) Dringis, Baluošas, Utenas, Žiežulnys;
- 3) Žeimenys, Baltys, Labokaršis, Ūsiai.

Populiariausia ežerų grandinė šiaurės vakarų kryptimi: Lūšiai, Lūšykštis, Alksnas, Ukojas ir Pakasas.

Kita grandinė – **šiaurės rytų puse:** Gavys, Dumblis, Asalnai, Linkmenas, Asėkas, Almajas ir kt. Tai dvi rinos – duobių virtinės, kurias išmušė ledyninių vandenų kriokliai.

Ilgiausi upeliai vos kelių kilometrų: Švogina, Juodupė, Plaukinys, upeliai įtekantys į Dringių ežerą. Į Baluošo ežerą įteka upelė Būka, į Almają – Pliaušė, į Pakasą – Tauragna ir Kapyna. Yra ir ežerus jungiančių ne ilgų, bet vandeningų upių ir protakų: Baluošą su Baluoškykščiu jungia Skriogžlės upelis...

Nė vienas ežeras nepanašus į savo kaimyną, o dažnas jų turi po „vaiką“: Lūšys - Lūšykštį, Asalnai - Asalnykštį, Baluošas - Baluoškykštį, Dringis - Dringykštį...

Lūšiai – vienas žuvingiausių ANP parko ežerų. Jame meškeriojamos lydekos, ešeriai, kuojos, raudės, plakiai, karšiai, lynai, meknės, unguriai, stintos, seliavos, šamai. Lūšių ežero plotas 391,4 ha, ilgis – 6,2 km, didžiausias plotis 1,1 km, kranto linija – 16,4 km didžiausias gylis rytinėje dalyje 37 m, gylis pakrantėje – 5-10 m.

Lūšiai telkšo prie kelio 4 km nuo Ignalinos, prie kelio Ignalina – Kaltanėnai. Šiaurinėje ežero pakrantėje yra Meironys, rytinėje – Palūšė. Ežeras pailgas, nusidriekęs iš vakarų į rytus. Ežeras

pratakus, dubuo – nelygus, išilgai ežero tęsiasi įvairaus gylio įdaubos. Šlaitai žemi, smėlėti arba žvirgždėti, atabradas smėlingas, įvairaus pločio. Povandeninė augmenija vešli, nugrimzdusi į 6-7 m gylį.

Žiemą ant Lūšių – tradicinė etnografinė stintelių žvejyba!

Ežere agurkais kvėpianti žuvelė iš po ledo traukiama nuo senų laikų žinomu rankiniu būdu – pasitelkiant vadinamas “bobas”. Medinėmis kartimis ir virvėmis į ežero gelmes per eketes panardinamas daugiau kaip 300 metrų ilgio ir apie 16 metrų pločio tinklas, o vėliau su “boba” jis su laimikiu traukiamas ant ledo. “Boba” – statinė ant ašies su skersine kartimi, kurią sukant ir traukiamas tinklas. Šis archajiškas, nuo senų laikų žinomas žvejybos būdas kismet pavasariop vėl išdygsta ant Lūšių ežero.

Stintelių gaudymas ant Lūšių ežero ledo... (Edmundo Kilkaus nuotr.)

Petras Panavas rašė: „Ežerai Aukštaitijoje - lyg prieš tūkstantį metų vilnija.“

Maršruto ilgis – apie 30 kilometrų: praplaukiama 12 ežerų ir 6 gražuoliai upeliai. Keliauti galima sustojant vienai arba dviem nakvynėms, bet tik tam įrengtose poilsiavietėse. Žygis vandeniui prasideda iš Palūšės kaimo, kur modernioje valtinėje galima išsinuomoti baidares ar ant vandens valtis su dviem poromis irklų bei kitą reikalingą žygio įrangą ir gauti naudingų patarimų iš čia dirbančių paslaugų valtininkų bei žygio žemėlapi. Jeigu ryškiau nubrėžtume būsimą maršrutą Aukštaitijos nacionalinio parko žemėlapyje, gautume į ažuolo lapą panašų piešinį, kuriame – miškai, o aplinkui mėlynuotų ežerai.

Palūšė-žveju ir vandens turizmo Meka-

Edmundo Kilkaus nuotr.

Aukštaitijos nacionalinio parko ir Labanoro regioninio parko sostinė, kurortinė vietovė. Čia vyksta populiarioji vasaros Palūšės regata, verdama pagal vietos tradicijas žuvienė.

Aukštaitijos nacionalinis parkas ir Palūšė nuo XX a. vid. yra laikoma vandens turizmo meka. Dar 1959 m. Palūšėje įkurta turistinė bazė, iš kurios buvo pradėta rengti organizuotas vandens turizmo keliones. Iš čia veda svarbiausi turistiniai maršrutai po Aukštaitijos ežerus ir upes.

Lietuvos pasididžiavimas – nuostabus gamtos kampelis su viena seniausių medinių šventovių – Palūšės Šv. Juozapo bažnyčia liaudies architektūros formų. Kartu su aštuonkampe varpine (vienintelė tokia Lietuvoje) yra architektūros paminklas. 1747–1757 m. pastatyta dabartinė medinė bažnyčia. Ją fundavo kunigas Juozas Baziliauskas (J. Stockis-Bazilevskis) nuosavoje, iš tėvų paveldėtoje žemėje. Pasakojama, kad statybai tebuvo naudotas tik kirvis.

Bažnyčia ir varpinė yra pavaizduota ant vieno lito banknoto.

Nuo bažnyčios kalnelio atsiveria puikus vaizdas į Lūšių ežero platybes. Šį prie kaimelio prigludusį ežerą gaubia legenda. Ji pasakoja, kad vyrams pavojinga maudytis ežere po 12 valandos nakties, nes išplaukusios laumės drąsuolius kankina keistu būdu – užkutena. Senieji žmonės sako, kad viena iš jų dar ir dabar gyvena netoliese esančiame Taramos ežerėlyje.

Istoriniuose šaltiniuose Palūšė minima nuo 1651 metų. Tuo metu čia buvo Šumskams priklausantis palivarkas.

1815–1830 m. bažnyčia atnaujinta, 1841 m. apkalta lentomis. XIX a. Kipro ir Miko Petrauskų tėvas Jonas Petrauskas.

Palūšė - žymaus kompozitoriaus Miko Petrausko gimtinė (gim. 1873 m.)

Nesiseka žvejyboje-kviečiame į gamtą...

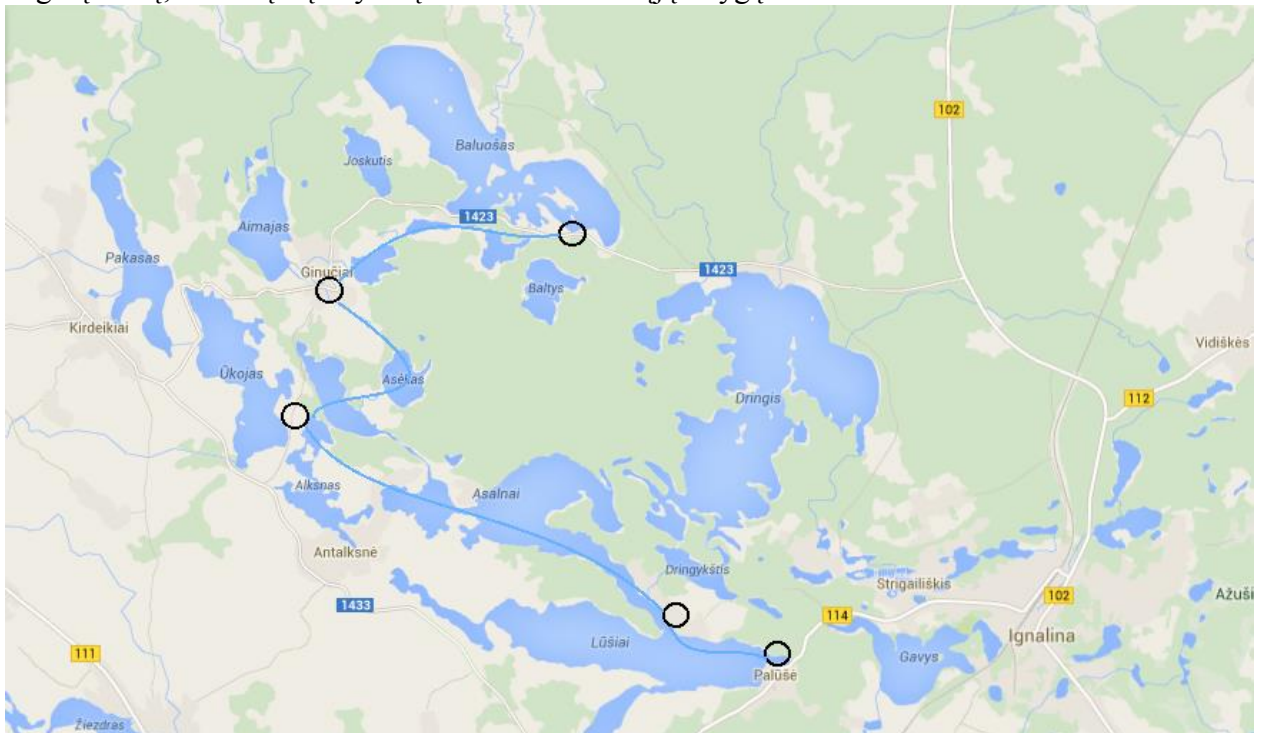
Tautodailininkų medinių skulptūrų takas

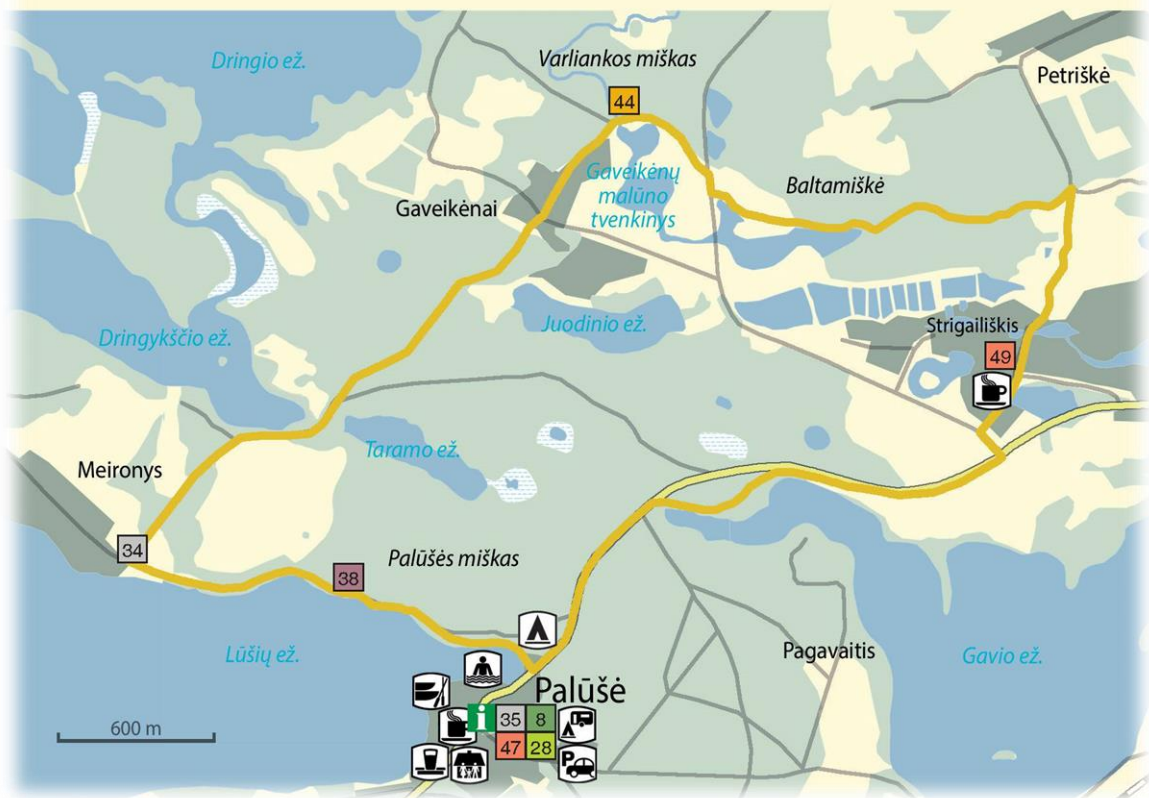
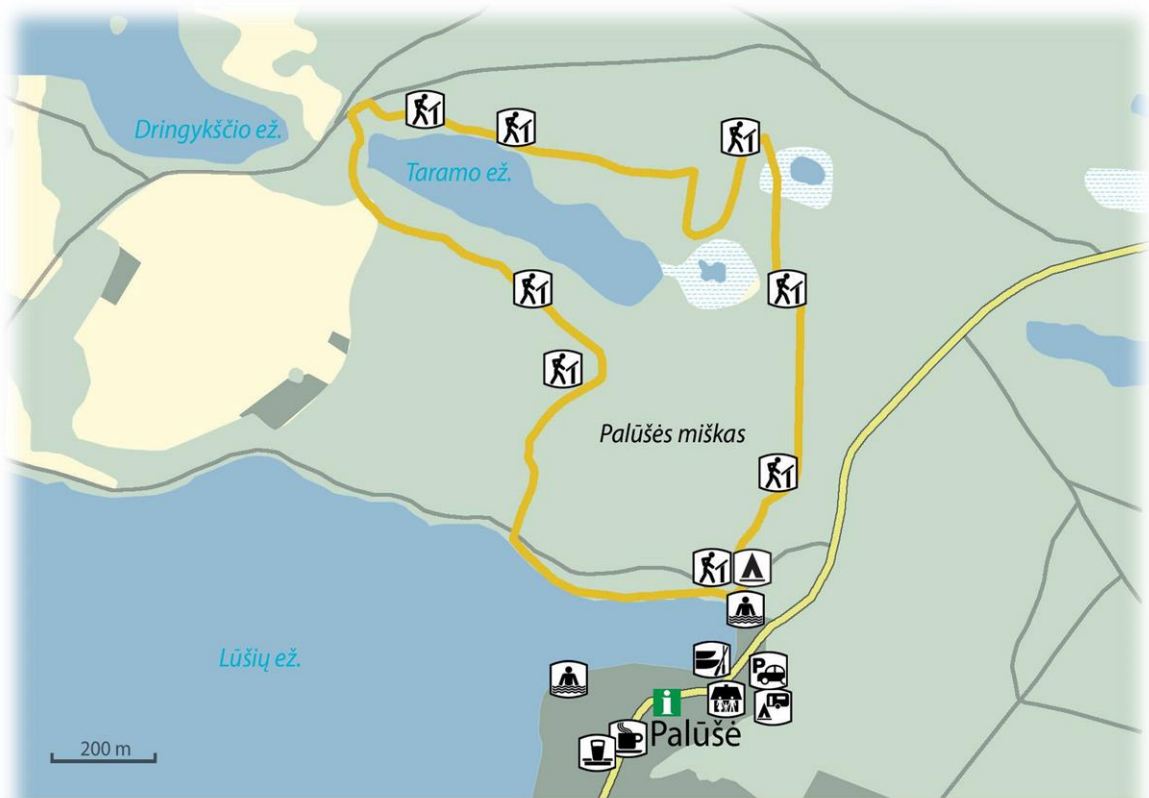
Lūšių ežero pakrantėje, prie Maironių kaimo, stovi 15 medinių skulptūrų. 1977 metais kūrybinės stovyklos metu tautodailininkai jose įamžino gamtos grožį, Ignalinos krašto legendas. Ignaliniečio P. Petronio skulptūra „Laumių pasaka“ byloja, kad pavojinga vyrams maudytis ežere po 12 valandos nakties, nes išplaukusios laumės pačius drąsiausius kankina keistu būdų – užkutena. Net keletas skulptūrų vaizduoja velnius. Senieji žmonės sako, kad vienas iš jų dar ir dabar gyvena netoliese esančiame Taramos ežerėlyje.

FPOTO

Botanikos takas

Aukštaitijos nacionalinis parkas floristiniu požiūriu yra viena turtingiausių saugomų gamtos teritorijų Lietuvoje. Norinčius geriau pažinti įvairiarūšę parko augaliją, kviečia mokomais botanikos takas. Jis įrengtas prie Lūšių ežero, tarp Palūšės ir Maironių kaimų. Tako ilgis – 3,5 km. Jo trasa pažymėta specialiu ženklu – baltu kvadratu su žalia įstrižaine. Šiame take galima pamatyti apie 150 augalų rūšių, iš kurių 9 įrašytos į Lietuvos raudonąją knygą.

www.anp.lt

Palūšės bažnyčia su varpine

Ši bažnyčia pastatyta 1750 m. Kunigas Juozapas Maziliauskas nuosavoje, iš tėvų paveldėtoje žemėje pastatė Šv. Juozapo, savo globėjo, medinę bažnyčią. Istorija byloja, kad vienintelis statyboje naudotas instrumentas buvo kirvis. Aštuonkampė varpinė, primenanti lietuvių senovinių medinių pilių sargybos bokštą, yra vienintelė tokia Lietuvoje. Bažnyčios ansamblis su varpine paskelbtas architektūros paminklu.

Edmundo Kilkaus nuotr.

Paminklas kompozitoriui M. Petrauskui

Palūšėje gimė pirmosios lietuviškos operos „Birutė“ kūrėjas, kompozitorius Mikas Petrauskas. Matyt jo tėvas tuomet vargonavęs Palūšės bažnyčioje, pasėjo sūnaus sieloje pomėgį stebuklingiems muzikos garsams, o motina, pati gimusi šiose apylinkėse, išmokė pajusti gamos grožį. Mikas apie muziką šneka kaip apie mylimąją: „Muzika paguodžia nelaimėje, muzika duoda patvarą žygiuose ir pasiryžimą, muzika suteikia smegenims gerą poilsį po nuovargio, sustiprina ir atnaujiną mintis“. Palūšėje, 1973 m., minint kompozitoriaus 100 – asias gimimo metines, M. Petrauskui pastatytas skulptoriaus J. Kėdainio paminklas.

Palūšės krašto muziejinė ekspozicija

Yra Ignalinos viešosios bibliotekos Palūšės filialo patalpose. Muziejuje galima susipažinti su krašto istoriniais ir kultūriniais eksponatais.

Pilkapio ir akmens amžiaus būsto ekspozicija

Yra Aukštaitijos nacionaliniame parke, Palūšėje. Pilkapio rekonstrukcija – pjūvis vaizduoja žalvario amžiaus (IV – VI a.) kapavietę. Ekspozicijoje parodyta pilkapio sandara, palaidotos moters palaikai bei įkapės. Ekspozicijos pastate įrengti iliustruoti stendai, pasakojantys apie laidojimo tradicijas. Įrengiant pilkapio rekonstrukciją bei ekspoziciją buvo remtasi Aukštaitijos nacionalinio parko teritorijoje esančių pilkapių tyrinėjimų duomenimis. Greta pilkapio ekspozicijos pastato stovi akmens amžiaus būsto rekonstrukcija, kuri buvo įrengta remiantis archeologiniais tyrinėjimais.

Maitinimo įstaigos:

„Piratų baras“ dirba vasaros sezono metu.

Kavinė įsikūrusi prie pat kelio Ignalina - Molėtai, Palūšės centre. Yra 20 vietų kavinės viduje ir 15 - lauke.

Nakvynė:

Karloio kaimo turizmo sodyba

Palūšė, Ignalinos rajonas
+370 686 91547, elenapetkuniene@gmail.com.
GPS: 55.327658, 26.099348 (WGS)

„Tiki Inn“ poilsio namai (teikia maitinimą)

Palūšė, Ignalinos rajonas
+370 652 72 444, www.tikiinn.com, aloha@tikiinn.com.
GPS: 55.326844, 26.098046 (WGS)

Kempingas „Palūšė“

Palūšės kaimas, Ignalinos rajonas
+370 616 46521,
GPS: 55.32785, 26.105072 (WGS)

Ribokų sodyba

Palūšė, Ignalinos rajonas
+370 615 25322
GPS: 55.324294, 26.095608 (WGS)

Irenos Veličkienės sodyba

Palūšės kaimas, Ignalinos rajonas
+37061516463
GPS: 55.32562, 26.097991 (WGS)

R. Bieliauskienės sodyba

Palūšės kaimas, Ignalinos rajonas
+370 682 40744
GPS: 55.324413, 26.109143 (WGS)

Meironys-senovinis žveju kaimas-

gatvinis kaimas, Ignalinos r. pietvakariuose tarpuežeryje: šiauriniame kaimo pakraštyje telkšo Dringykščio ežeras, pietiniame – Lūšių. Meironis supa Palūšės ir Linkmenų miškai. Į rytus nuo kaimo yra Ekologinio švietimo centras, į vakarus – poilsiavietė prie Lūšių ir Asalnų protakos.

Jau apie 100 metų kaime gyva tradicija: kasmet per Sekmines gėlių vainikais papuoštos karvės plukdomos į Lūšių ežero pusiasalį, vadinamą Pabiržiu (link Pabiržės kaimo). Atgal gyvuliai parplukdomi rudenį, prieš Mykolines. Kaimas minimas nuo 1554 m. Iki XVIII a. pabaigos kaimas vadinosi *Antradringe* (kaimas *ant* Dringio ežero, tarmiškai *Untadringė*). Vėliau kaimas imtas vadinti pagal Meironos upelį.

Meiros upeliu praplaukę Meironis, patenkame į antrąjį – Dringykščio ežerą. Iš jo Dumblės upeliu iriamės į Dringį. Tai – antras pagal dydį nacionalinio parko ežeras. Atsikvėpti, užkąsti galima išlipus gražioje Beržasalėje, o rytiniame ežero krante yra įrengta stovyklavietė. Ežero šiauriniame gale įplaukiame į Juodakumpio įlanką, prie kurios yra Vaišniūnų stovyklavietė. Tarp Dringio ir Baluošo ežerų yra apie pusantro kilometro sausumos ruožas, per kurį valtys, suderinus, perveš Palūšės valtinės darbuotojai. Kelionė tęsiama Baluošu, kuris su apylinkėmis paskelbtas kraštovaizdžio draustiniu. **Ežero saloje, vadinama Ilgasale, yra tikra retenybė: tai mažas ežerėlis, su didžiuoju ežeru besijungiantis upeliu - vienintelė tokia vieta Lietuvoje.** Į mažąjį ežerėlį lėtai iriamės atsistumdami ir irklais nuo kranto. Atrodo gana paslaptinai, daug kur prižėlę vandens augalų, žydi vandens lelijos...

Meironių kaimas- tikras vandens kelių mazgas, nes į pietus atviri keliai į Lūšio, Šakarvos ir Žeimenos ežerus, o jais toliau, kur nori; į šiaurės vakarus pro Ankščių sąsiaurį galima nukeliauti į Ginučius. Senovėje sieliai, paruošti Vaišniūnuose buvo plukdomi Dringių ežeru, o toliau – Meironių upe.

Edmundo Kilkaus nuotr.
Nakvynė:

G. Blažio sodyba „Meironys“

Meironių kaimas, Ignalinos rajonas

+370 688 33681

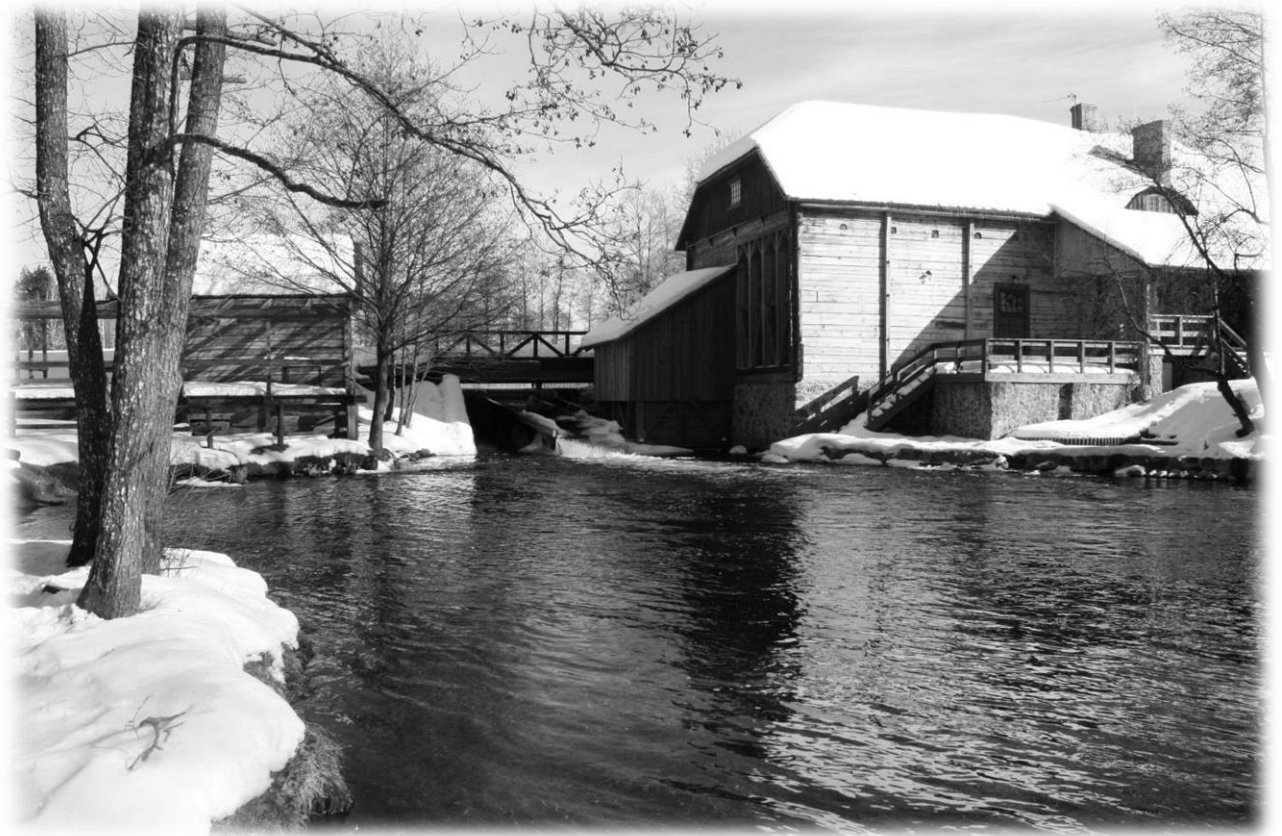
GPS: 55.339602, 26.072092 (WGS)

Ginučiai-

kaimas Linkmenų seniūnijoje, 10 km nuo Linkmenų, tarp Almajo ir Sravinaičio ežerų, Aukštaitijos nacionalinio parko teritorijoje. Spėjama, kad kaimo vardas kilo nuo žodžio „gintis“. Metraščiai mini, kad kaimo apylinkėse 1373 m. siautėjo didelė kalavijuočių kariauna. Rašytiniuose šaltiniuose kaimas pirmą kartą minimas XVI a. 1554 m., valdant LDK kunigaikščiui Zigmantui Augustui, kaime buvo 3 ūkiai, tutėję 3 valakus ir 10 margų žemės, 1732 – 4, 1738 – 7 ūkiai 1870 m. kaime gyveno 66 gyventojai. Spaudos draudimo metais veikė slapta lietuviška mokykla. 1917 m. visas kaimas sudegė. Nuolat veikianti mokykla įkurta 1920 m. Sovietmečiu priklausė Palūšės apylinkei. Buvo kolūkio centras. Veikė elektrinė, malūnas ↓, lentpjūvė, biblioteka [nuo 1962-].

Ginučių vandens malūnas

Vienintelis iš šešių parke esančių vandens malūnų, išsaugojęs autentišką įrangą. Malūnas veikė iki 1968 m. Jame ne tik miltus malė – metalinės turbinos sukimosi jėgą Ginučių kaimo gyventojai naudojo elektros gamybai. 2012 m. parko administracija restauravo malūną.

Edmundo Kilkaus nuotr.

Ginučių piliakalnis

9 – 12 a. archeologijos paminklas. Manoma, jog čia stovėjusi garsioji Linkmenų pilis, H. Vartbergės aprašyta dar 1373 m. Ant piliakalnio stovi akmuo, bylojantis, kad prieš karą čia lankėsi prezidentas Antanas Smetona.

Edmundo Kilkaus nuotr.

Ladakalnis

175 m aukščio virš jūros lygio kalnas, stūksantis Šiliniškių gūbrio kalvų grandinėje, kuri lyg pašiaušta drakono ketera nutįsta į abi puses kiek tik užmato akys. Manoma, kad ant šio kalno buvo aukojamos aukos baltų gyvybės deivei Ladai – didžiajai Motinai, viso pasaulio gimdytojai. Nuo šio kalno atsiveria nuostabi panorama: matosi net 6 ežerai. Ladakalnis paskelbtas geomorfologiniu gamtos paminklu.

Edmundo Kilkaus nuotr.

Maitinimo įstaigos:

Kavinė „Srovena“ (vasaros sezono metu)

Ginučiai, Ignalinos rajonas.

+370 687 39339

GPS: 55.385986, 25.989914 (WGS)

Nakvynė:

Gaidelių kaimo turizmo sodyba

Ginučių k., Linkmenų sen., Ignalinos r.

+370 687 39339, gaideliusdb@ignet.lt, www.gaideliusodyba.lt

GPS 55.386303, 25.996459 (WGS)

Edmundo Kilkaus nuotr.

Aldonos Vyšniauskienės sodyba
Papiliakalnės kaimas, Ignalinos rajonas
+370 698 34199
GPS: 55.366454, 25.986437 (WGS)

Sodyba „Gervinė“
Malūno g. 28, Ginučių k. Ignalinos r.
+370 687 12836
GPS: 55.386022, 25.994689 (WGS)

Sodyba „Pakasas“
Ginučiai, Ignalinos rajonas
+370 698 39611
GPS: 55.380942, 25.957436 (WGS)

Trainškis-

Edmundo Kilkaus nuotr.

etnografinis kaimas Ignalinos seniūnijoje, išsidėstęs prie Baluošo ežero, Aukštaitijos nacionaliniame parke. Žymus tuo, kad kaime auga virš 1000 metų turintis ąžuolas. Jo aukštis 23 m, kamieno apimtis per 6 m. Sovietmečiu priklausė Palūšės apylinkei. 2003 m. gyveno 3 gyv. Žygio pabaiga arba pradžia. Verslininkas Nerijus Grušnius suteiks informaciją apie žvejybą, pagal poreikį išnuomos ir nugabens į pageidaujama ežerą baidares (iki 120 vnt.) arba žvejybines valtis, pavasarį organizuos nepakartojamą naktinę ungurių gaudymo edukacinę programą, pagal pageidavimą-kulinarinis paveldas-ungurių šašlykas .

Info: [www. trainiskis .lt](http://www.trainiskis.lt)

Trainišchio ąžuolas

kuriam 800 metų. Tai 23 m aukščio medis, kurio kamieno apimtis yra 6,1 metro. Iki krikščionybės tai buvo šventas pagonių ąžuolas.

Nakvynė:

Aukštaitijos nacionalinio parko stovyklavietės

www.trainiškis.lt

+370 621 12075

+370 629 28203

Maitinimo įstaigos Ignalinos mieste:

Restoranas “Romnesa”

Strigailišio kaimas, Ignalinos rajonas
www.romnesa.lt, romnesa@is.lt, +370 386 53433.
GPS: 55.340107, 26.13457 (WGS)

Restoranas "Žuvėdra"

Mokyklos g. 11, Ignalina

www.zuvedra.com, info@zuvedra.com, +370 386 52314, +370 686 09069.

GPS: 55.344673, 26.159277 (WGS)

Kavinė „Srovena“

Laisvės g. 43, Ignalina

+370 687 39339

GPS: 55.340036, 26.162808 (WGS)

...Ignalinos krašto ežerų laimikiai:

Žuvų įvairovė

Aukštaitijos Nacionalinio parko vandens telkiniuose gyvena 35 žuvų rūšys, priklausančios 13 šeimų. Visuose ežeruose gyvena **karšiai, plakiai, kuojos, ešeriai, lydekos, aukšlės**.

Gilius vandenį mėgsta **sykai, seliavos**, o **lynai** ir **raudės** mėgsta stovintį ir šiltą vandenį. **Menkės, šapalai, kiršliai**, ir **upėtakiai** gyvena upėse ir pratakijuose ežeruose.

Plėšriosios ežerų žuvis - **lydekos, ešeriai, vėgėlės** ir **šamai** yra aborigeninės, o **sterkai** ir **unguriai** – introdukuoti.

Ežerinė stinta

(Stintelė, Stinte, Smelt, Kuore, Muikku, Būzės lazacok, Корюшка, Кереха, Корешок, Нагыш)

Stinta - tikras ichtiofaunos paminklas. Nuo ledynmečio laikų Lietuvos ežeruose išlikusi žuvis. Kūnas verpstės pavidalo, padengtas plonais, lengvai slenkančiais žvynais. Apatinis žandas platus ir atsikišęs. Nugara rusvai žalia, pilvas baltas, šonai melsvai sidabriniai. Yra riebalinis pelekas. Žanduose ir ant liežuvio aštrūs dantys. Šviežia žuvis turi specifinį, aštrų, panašų į agurkų kvapą. Paprastai stinta laikosi viršutiniuose vandens sluoksniuose, bet stiprus vėjas ar krentanti temperatūra nugina ją gilyn. Stintos mėgsta vandenį gerai prisotintą deguonies. Jauniklės minta vėžiagyviais, o suaugusios dar ir dugnine gyvūnija, naikina savo ir kitų žuvų jauniklius, ir ikrus. Neršto metu, balandžio – gegužės mėnesiais stintos pasidengia spuogeliais. Lipnius, smulkius ikrelius leidžia ant smėlėto, žvirgždėto dugno ir ant augalų. Jų ikrus labai naikina pūgžliai.

Stintelė

Lietuvos vandenyse gyvena dvi stintų formos: **didstintė** (*Osmerus eperlanus eperlanus*) ir **stintelė** - (*Osmerus eperlanus eperlanus m. spirinchus* Pallas).

Stintelės dantys silpnai išsivystę. Kūnas yra pilkai mėlynas ir beveik permatomas. Lietuvoje auga dideliuose ir giliuose ežeruose: Baluoše, Asvejoj, Kuršių mariose, o pavasarį ir Nemuno žiotyse. Stinteles patartina įveisti ten, kur gyvena storkiai, nes pastebėta, jog ten kur yra stintelių jauniklių, ypač gerai auga storkių jaunikliai, o kur gausu stintų ir aukšlių – stambesnieji storkiai.

Stinta labai sėkmingai gaudoma ir žiemą, nuo ledo, giliose vietose, naudojant tam tikras priemones. Anksčiau, gaudant traukiamaisiais tinklais, per vieną tinklo patraukimą būdavo pagaunama net keletas tonų. Stintos greit atstato savo išteklius. Žvejams yra žinomi geri ir blogi stintų metai, mat stintų gyvenimas palyginus su kitomis žuvimis yra trumpas ir jos neršia dažniausiai vieną ir tik retais atvejais keletą kartų gyvenime.

Seliava

(*Coregonus albula*, Vendace, Brienzlig, Törpe maréna, Sielawa, Ряпушка)

Seliava priklauso lašišinių žuvų šeimai. Gyvena daugelyje rytų ir pietų Lietuvos ežerų (pvz.: Drūkšių, Dringio, Lūšių). Spalvomis ir forma primena silkę. Užauga iki 15 – 20 cm, retais atvejais net iki 30 cm. Sveria iki 200 g.

Aukštesnės temperatūros vengia, todėl vasarą laikosi gelmėse. Masalas – įvairūs vabzdžiai ir dirbtinės muselės. Seliavą galima gaudyti ir žiemą iš po ledo, 10 - 12 metrų gylyje.

Lydeka

(Lydys, *Esox lucius*, Pike, Щука, Hecht)

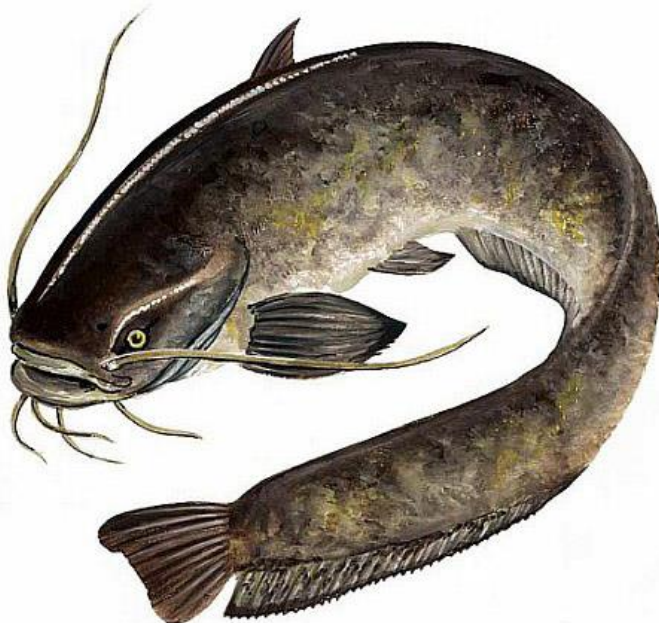
Stambi ir labai plėšri gėlujų vandenų žuvis. Kūnas pailgas, padengtas smulkiais žvynais. Nugarinis pelekas būna arčiau uodegos. Snukis ilgas, iš viršaus suplotas. Žiotys labai plačios, žandikauliuose daugybė aštrių dantų, kurie ypač stambūs apatiniame žande. Gomuriniai dantys smulkesni, labai tankūs, sudaro šepečius. Esant mažiausiam pasipriešinimui, šie danteliai pastyra ir sminga, tartum smailos adatos.

Lydeka užauga daugiau kaip 1,5 m ilgio ir sveria daugiau kaip 30 kg. Žuvis mėgsta maskuotis ir dėl savo slepiamos spalvos yra sunkiai pastebima. Kai trūksta žolės, tinkamą jai slėptuvę sudaro nukarusios į vandenį medžių šaknys, gulinčios dugne šakos arba dideli akmenys. Tik labai stambūs individai vengia seklių vietų ir tūno giliose duobėse. Lydekų grobį sudaro ne tik žuvys. Rudenį jos persekioja varles, kada jos, artėjant šalnoms, pradeda traukti į vandenį. Puola jos vandenines žiurkes ir vandeninių paukščių jauniklius, kai šie plaukioja vandens paviršiuje.

Šamas

(Silūrus glanis, Wells catfish, Сом обыкновенный, Sheatfish, Europäischer Wels, Sāga, Sams)

Šamai yra didžiausios mūsų gėlųjų vandenų plėšriosios žuvys. Galva iš viršaus į apačią suplota, žiotys labai plačios, jose yra daugybė smulkių dantų ir storas trumpas liežuvis. Užpakalinė kūno dalis siauresnė, iš šonų suplota. Oda slidi, minkšta, be žvynų. Arti galvos yra labai mažas nugarinis pelekas; ilgas analinis pelekas jungiasi su uodeginiu peleku. Apatinis žandas yra kiek ilgesnis už viršutinį ir išsikišęs į priekį. Viena pora ilgų ūsų yra viršutiniame žande ir dvi trumpesnės poros – apatiniame žande.

Judindamas ilgus ūsus, šamas vilioja grobį o įvairios neatsargios žuvis, norėdamos paragauti įsivaizduojamą kirminą patenka į plėšiko burną. Žiauniniai plyšiai platūs. Akys mažos, nugara tamsi, šonai dėmėti, pilvas šviesus su juodais ir mėlynais taškeliais. Kūno spalva kinta priklausomai nuo aplinkos, šamo amžiaus ir metų laikotarpio.

Šamai mėgsta galias ir ramias vietas; jie apsigyvena duobėse arba tarp akmenų bei į vandenį suvirtusių medžių. Minta įvairiomis žuvimis, vėžiais, moliuskais, vandeniniais paukščiais, ypač varlėmis. Šamai ryja ir vienas kitą. Šamas – pusiau naktinė žuvis – pradeda kibti iš vakaro ir kimba iki patekant saulei. Jis gaudomas ir ramiomis šiltomis naktimis, ir esant vėjuotam bei audringam orui. Rudenį, atšalus orui, šamas giliose duobėse įsirausią į dumblą ir praleidžia visą žiemą.

Ešerys

(*Perca fluviatilis*, Pearch, Barsch, Baas, Börsch, Asaris, Окунь)

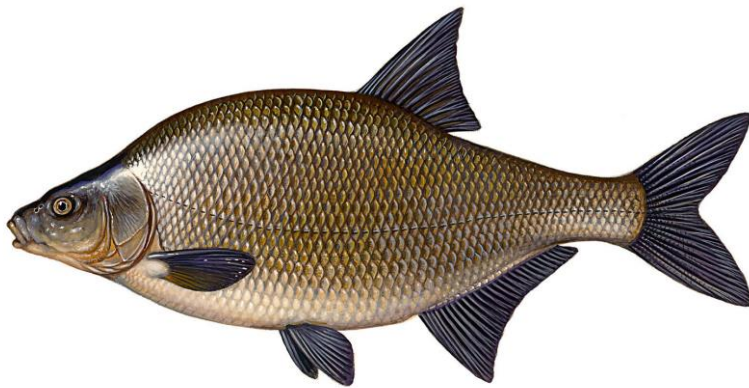
Kuprotas ir suspaustas iš šonų ešero kūnas yra padengtas smulkiais, kietais, stipriai besilaikančiais žvynais, kuriuos sunku nuskusti. Žiaunų dangteliai su spygliais. Žiotyse yra daug smulkių dantų. Nugara tamsiai žalia, šonai žalsvai geltoni su tamsiomis skersinėmis juostomis. Pilvas geltonai baltas. Nugariniai pelekai du: pirmasis pilkas su juoda dėme užpakaliniame gale, antrasis – žalsvai geltonas. Krūtininiai pelekai geltoni, analinis ir pilviniai – raudoni, uodeginis pelekas viršuje pilkas, ar rausvas, o apačioje – raudonas.

Ešeriai pakelia aukštą vandens rūgštingumą, todėl aptinkami miškų ir durpynų ežeruose, kuriuose kitos žuvis gyventi negali, čia jie būna žymiai tamsesni. Kai kuriuose ežeruose ešeriai taip smarkiai dauginasi, kad išstumia kitas žuvų rūšis. Toli ešeriai nekeliauja.

Ežeruose aptinkamos dvi ešerių formos – **pakraštinė** ir **giluminė**. Pakraštiniai ešeriai yra tamsesni, laikosi dideliais būriais arti pakraščių. Giluminiai ešeriai yra šviesesni, stambesni, plėšresni, auga greičiau negu pakraštiniai, gyvena atviruose vandens plotuose. Stambesnių ešerių tarpe dažniausiai sugaunami 5-10 metų individai yra 15-30 cm ilgio ir 400-500 g svorio. Kartais sužvejojami 1-2 kg, o kai kur literatūroje nurodoma jog sugaunami net 4-5 kg svorio. Subręsta ešeriai trejų ketverių metų amžiaus, būdami 12 – 16 cm ilgio.

Karšis

(*Abramis brama*, Leščius, Palšis, Carp bream, Brachsen, Лещ).

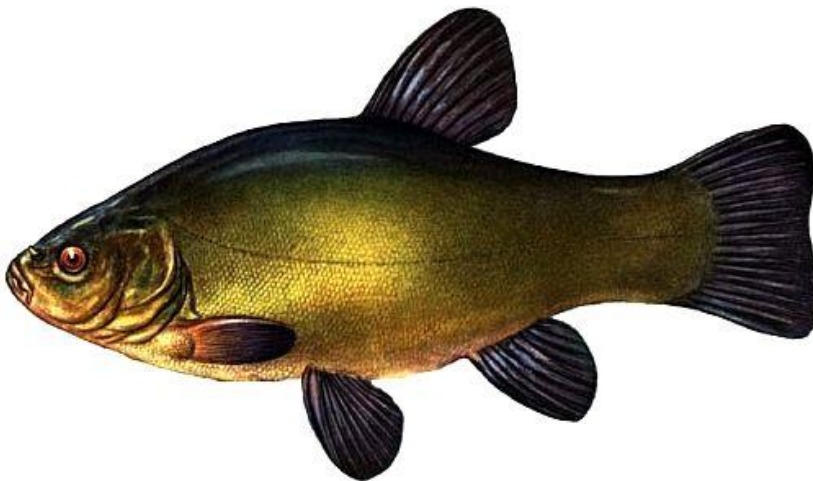

Karšio kūnas aukštas, iš šonų smarkiai suplotas. Žiotys pusiau apatinės, pritaikytos maitintis dugno gyvūnija. Nugarinis pelekas aukštas ir siauras. Analinis pelekas labai ilgas, iš 23 – 28 šakotų spindulių. Jaunų karšių spalva pilkai sidabrinė, suaugusių – šiek tiek turi auksinio atspalvio.

Karšis iš išorės labai panašus į plakį, bet atskirti šias dvi žuvų rūšis nesunku. Subrendusio karšio ilgis (neskaitant uodeginio peleko) yra 25-50 cm ir svoris 0,3-3 kg. Žvejojant karšį, reikia gerai pasiruošti, turėti žinių, ištvermės. Labai svarbu tinkamai maskuotis (tarp medžių, krūmų, žolių ir kt.) ir tyliai elgtis – nestuksenti į valtį, palengva vaikščioti krantu ir t. t. Karšis, gausiai jaukinamas, žvejojamas ir žiemą iš po ledo, ypač po pirmojo ledo, ir pavasarį.

Lynas

(Тинца тинца, Tench, Schleie, Линь, Lin)

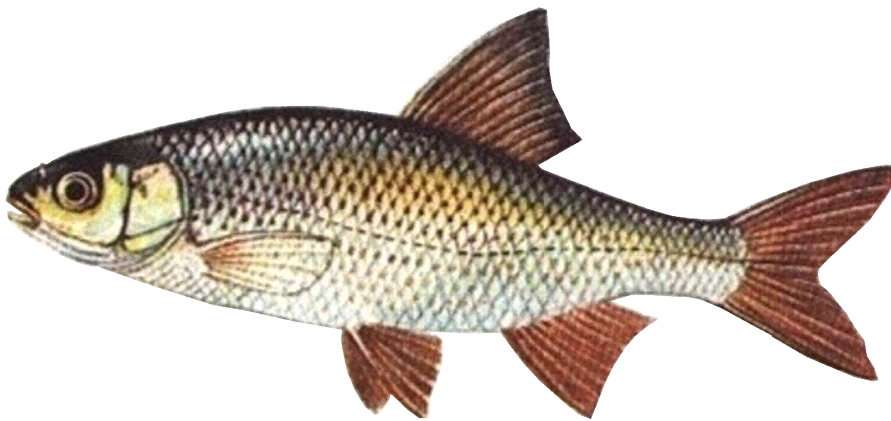
Smarkiai gleivėtas lyno kūnas pasižymi apvaliomis formomis, gana aukštas ir storas. Žvynai labai smulkūs, tvirtai laikosi odoje. Žiotys nedidelės, kampuose turi po trumputį ūselį. Pelekų galai apvalūs. Lytiškai subrendusio patino pilvinių pelekų antrasis spindulys labai sustorėjęs, ir aplamai pelekai yra gerokai pailgėję. Spalva priklauso nuo jo gyvenamosios vietos. Nugara dažniausiai tamsiai žalia, šonai žalsvai rudi.

Užauga net iki 60 cm ilgio ir kartais iki 7,5 kg svorio. Lynai neršia vėlai, birželio – liepos mėnesį, 19-20°C temperatūroje. Jų vislumas didelis: 500 g patelė paleidžia iki 300 000 ikrelių, o stambūs individai ir iki 900 000. Ikreliai smulkus mažesni nei 1 mm skersmens, dedami ant augalų, prie kurių prilimpa.

Jaunikliai iš pradžių minta zooplanktonu, o vėliau dugno gyvūnais: vabzdžių lervomis, smulkiais moliuskais ir vėžiagyviais. Lynai intensyviai maitinasi tik vasarą, o žiemą, įsirausę į dumblą, snaudžia. Lynas meškeriojamas netoli nuo kranto tarp augalų, 1-2 m gylyje.

Kuoja

(Mekšgas, Roach, Rotaugen, Плотва, Рюć, Плітка, Särki, *Rutilus rutilus*)

Nugarinis pelekas yra statmenas pilviniam pelekui. Poriniai pelekai oranžiniai arba beveik raudoni, nugarinis ir uodeginis – pilki. Žvynai yra sidabrinės spalvos ir smulkesni nei raudės. Žiotys pakreiptos truputį žemyn. Pilvo dalis, esanti tarp pilvinių ir analinio pelekų, yra apvali. Kuojos laikosi netoli augalijos, arčiau pakraščių, stambesnės – giliau. Priskiriamos prie lėtai augančių žuvų. Trejų metų amžiaus Kuršių marių kuojos yra apie 11 cm ilgio ir 30 g svorio, aštuonerių metų – apie 20 cm ir 200 g, o keturiolikos metų – apie 30 cm ir 600 g. Subręsta ketverių, rečiau trejų metų amžiaus. Vislumas - nuo 4 500 iki 102 000 ikrelių. Neršia 4-15 dienas balandžio - birželio mėnesiais.

Karosas

(Krakė, Crucian Carp, Goldfish, Karausche, Карась, Karaś)

Auksinis karosas. Jo kūnas trumpas, aukštas, smarkiai iš šonų suplotas. Nugarinis pelekas ilgas, jo priekinis spindulys kietas ir dantytas. Žvynai stambūs. Šonai auksinės spalvos, nugara tamsi. Apatiniai pelekai tamsoki, raudoni. Uždurpėjusių baseinų karosai yra tamsesni. Užauga iki 20 – 35 cm ilgio ir sveria 1 – 2 kg, bet labai palankiose sąlygose gali užaugti iki 50 cm ilgio ir sverti 5 kg.

Sidabrinis karosas (*Carassius amatus* Gibelio). Gyvenimo būdu panašus į auksinį, bet dėl spartesnio augimo dažniau auginamas tvenkiniuose. Yra įleistas į kai kuriuos ežerus.

Vėgėlė

(Lota lota, Burbot, Quappe, Мнік једновосый, Luts, Lotte, Міџтус, Налим)

Vienintelis gėluose vandenyse gyvenantis menkių šeimos atstovas. Kūnas apvalus, uodega iš šonų suplota, į galą plonėjanti. Galva plati, iš viršaus suplota, pasmakrėje yra ūsas. Burna plati, joje yra daug nedidelių dantų, apatinis žandas kiek trumpesnis. Oda stora, minkšta, labai slidi. Žvynai smulkūs, ploni ir giliai odoje paslėpti. Nugara ir šonai pilkšvai žalsvi arba gelsvi su juodai rusvomis dėmelėmis ir juostomis. Visi pelekų spinduliai minkšti. Nugariniai pelekai yra du – antrasis ir analinis labai ilgi. Pilviniai pelekai yra krūtininių pelekų priekyje. Akys mažos.

Jauniklės minta dugno gyvūnija, suaugusios yra plėšrios, jos puola įvairias žuvis, varles, vėžius. Plaukioja vingiuodama visu kūnu. Vienerių metų amžiaus vėgėlė yra maždaug 12 cm ilgio. Užauga iki 1 metro ir sveria daugiau kaip 20 kg. Subręsta ketvirtaisiais – penktaisiais metais. Neršia žiemą po ledu, gruodžio – vasario mėnesiais. Paprastai išleidžia 33 000 – 5 000 000 ikrelių.

Vėgėlė kimba naktį, o apie vidurnaktį kimba geriausiai. Anksti pavasarį ima masalą ir dieną. Dienos metu paprastai lindi olose, po akmenimis, tarp kerplėšų, medžių šaknų arba ramiai tūno dugne. Vėgėlė mėgsta molėtą dugną, apneštą žvyru arba nedideliu kiekiu dumblo, vietas prie stačių krantų, kerplėšų, akmenų, molio luitų, galias duobes.

Ungurys

(*Anguilla anguilla*)

Kūnas ilgas, cilindrinis, tik uodegos dalyje iš šonų suplotas. Oda dėl gausių gleivių labai slidi, todėl šią žuvį išlaikyti rankose labai sunku. Smulkučiai žvyneliai išsidėstę parketo tvarka. Pilvinių pelekų nėra. Žanduose daug smulkių aštrių dantelių. Jaunų ungurių nugara pilkai ruda, pilvas gelsvai baltas. Lytiškai bręsdami unguniai tamsėja, kūno apačia tampa ryškiai sidabrinės spalvos.

Užauga iki 1,5 m ilgio ir iki 6 kg svorio, bet, būdami 1 m ir 2 kg, jau yra pilnai suaugę. Ungurys yra labai stiprus ir gajus. Išvilktą iš vandens ungunį reikia pavilkti kiek į krantą. Plikomis rankomis ungunio išlaikyti negalima, todėl rankas reikia patrinti drėgnu smėliu arba apvynioti šilkinium audiniu. Gyvą ungunį reikia laikyti stipriame drobiniam maišelyje.

VĖŽIAI:

Lietuvoje šiuo metu sutinkamos keturios vėžių rūšys: plačiažnyplis, siauražnyplis, žymėtasis ir rainuotasis. Juos atskirti ne visai paprasta, juo labiau, jog net trys rūšys priklauso Astacidae šeimai, t.y. labai panašios. Norint nesuklysti, reikia naudotis specialiu atpažinimo raktu. Vienas iš jų - iš Gyvūnijos monitoringo metodų (Vilnius, 2009). Pagal šį žinyną mūsų krašto vėžiai apibūdinami sekančiais:

Plačiažnyplis vėžys (*Astacus astacus*).

Patinai subręsta trečiaisiais, o patelės – ketvirtaisiais gyvenimo metais. Jų kūno ilgis mūsų krašto sąlygomis tuo metu būna atitinkamai apie 7 ir apie 8 cm. Užauga iki 15 cm, retkarčiais iki 18 cm. Poruojasi rudenį atšalus vandeniui. Jaunikliai išsiritą pavasarį, gegužę. Vislumas – 90–260 ikrų.

Siauražnyplis vėžys (*Astacus leptodactylus*).

Subręsta trečiaisiais – ketvirtaisiais metais, būdami 7–8 cm ilgio. Užauga iki 15 cm, retkarčiais iki 20 cm. Poruojasi rudenį, jaunikliai išsiritą pavasarį. Vislumas apie 100–300 ikrų.

Žymėtasis vėžys (*Pacifastacus leniusculus*).

Subręsta paprastai trečiaisiais – ketvirtaisiais metais, tačiau gali subręsti ir antraisiais gyvenimo metais, būdami 6–9 cm ilgio. Patelės užauga iki 12 cm, patinai – iki 16 cm, retkarčiais iki 20 cm. Poruojasi rudenį, jaunikliai išsiriti pavasarį. Vislumas paprastai tarp 200 ir 400 ikrų, retkarčiais iki 500 ir daugiau.

Rainuotasis vėžys (*Orconectes limosus*).

Subręsta antraisiais gyvenimo metais, **būdamas tik 2,5– 3,5 cm ilgio**. Užauga iki 12 cm ilgio. Poruotis gali rudenį, žiemą ar pavasarį. Ikrų paprastai nešiojami balandį – gegužę, jų vystymasis trunka apie vieną mėnesį. Vislumas iki 400 ikrų ir daugiau.

1 pav. Lietuvoje gyvenantys vėžiai.

Plačiažnyplis

Žymėtasis

Rainuotasis

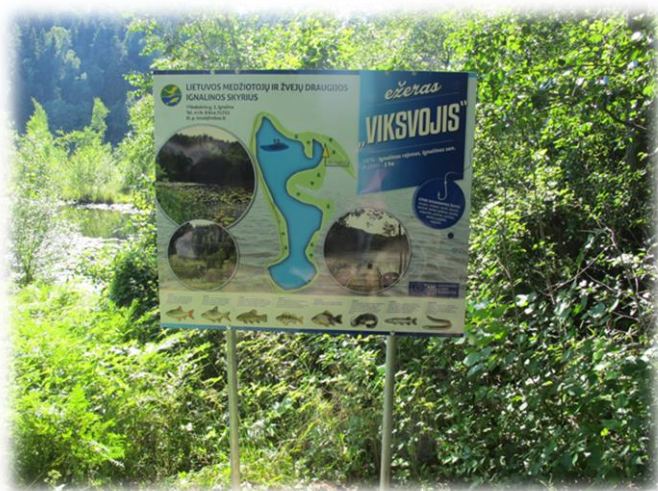

Siauražnyplis

Siauražnypliai gaudomi LMŽD Ignalinos skyriaus išnuomuotuose ežeruose, rainuotasis-Žaliajame. Pasitaiko vienas kitas plačiažnyplis vėžys...tačiau retai.

Žvejyba išnuomuotuose Lietuvos medžiotojų ir žvejų draugijos Ignalinos skyriaus ežeruose: leidimai išduodami adresu Vilkakalnio g. 3 Ignalina.

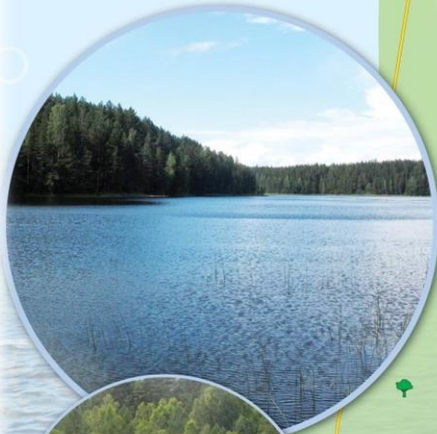

LIETUVOS MEDŽIOTOJŲ IR ŽVEJŲ DRAUGIJOS IGNALINOS SKYRIUS

Vilkakalnio g. 3, Ignalina
Tel. mob. 8 614 71722
El. p. lmez@inbox.lt

ežeras "BALTYS"

VIETA - Ignalinos rajonas, Ignalinos m. sen.
PLOTAS - 23 ha

EŽERE SUGAUNAMOS ŽUVYS:
kuojos, karpiai, lymai, ešeriai,
karosai, samai, lydekos, karšiai,
unguriai, plakiiai, aukšlės,
sterkai, pažūžiai,
vėgėlės

<p>KUOJA
Gyvena būriais seklesnėse vietose 1,2-20 m, nuo kranto šalia nesodžių, vandens žolų. Minta planktoną, vabzdžių lervas, moliuskus.</p> | <p>KARŠIS
Duginė žuvis, gyvenanti pačiuose gilumose tvenkinių ir vandens vietose. Jaunikliai minta planktoną, suaugę - lervas, vabzdžių moliuskus.</p> | <p>LYMAS
Gyvena medžiūnais būriais seklesnėse su dumbliu dugne, dažniau vandens augalų žviliuose ir šlaito šlaituose. Minta lervas, moliuskus, vėles ir augalines.</p> | <p>EŠERIS
Gyvena medžiūnais būriais atskiruose, kai kur - vienuose vienuose gyvenaminiuose būriuose. Jaunikliai minta bestuburius, stambiai ešeriai plėšrūs.</p> | <p>KAROSAS
Užkambūgijusiame ežeruose, kalnuose, apgarnuose ir tvenkiniuose, dažniau.</p> | <p>SAMAS
Paplitęs gilumose ir apgarnuose vandenyse. Gyvena pavieniui giliose vietose, ties akmenimis, kaimais, pakambūgijusiame medžiūnais. Minta bestuburius, tačiau jau pirmiausia gyvenimo metais pasidaro plėšrus.</p> | <p>LYDEKA
Gyvena pavieniui „savose“ teritorijose. Lėtinis migruojantis dauginasi, įvairių akmenimis, kaimais, pakambūgijusiame medžiūnais. Minta planktoną, tačiau jau pradėję plėšrūs, minta žuvimi.</p> | <p>UNGURIS
Gyvena Europos gilumose ežeruose ir apgarnuose vandenyse neršė migruoja į Sargos jūrą. Minta moliuskus ir dumblius vietose. Atlygiai našūs labai išsivysusi žuvis.</p> |
|---|---|---|---|---|---|--|--|

LIETUVOS MEDŽIOTOJŲ IR ŽVEJŲ DRAUGIJOS IGNALINOS SKYRIUS

Vilkakalnio g. 3, Ignalina
Tel. mob. 8 614 71722
El. p. lmezd@inbox.lt

ežeras „MEKŠRINIS“

VIETA - Ignalinos miestas
PLOTAS - 5,1 ha

EŽERE SUGAUNAMOS ŽUVYS:
kuojos, karpiai, lynai, ešerai,
karosai, samai, lydekos, karšiai,
unguriai, plakiakiai, aukštelės,
sterkai, piagžtiai, vėgėlės

<p>KUOJA
Gyvena būriais seklesnėse vietose 1,2-20 m nuo kranto šalia nesodžių, vandens jūly. Minta planktoną, vabzdžių lervomis, moluskais.</p> | <p>KARŠIS
Dugintis žuvis, gyvenantis pačiuose gilniačiuose plotuose ir šoninėse vietose. Išauklitai minta planktonu, suaugę - lervomis, vabzdžių moluskais.</p> | <p>LYNAS
Gyvena medžiūnais būriais seklesnėse su dumbliu dugne, šoninėse vandens anguliu. Žūdiuose ir lėtai rėkima upelė. Minta moluskais, moluskais, molus - augalais.</p> | <p>EŠERIS
Gyvena medžiūnais būriais užtvankose, kai kur retesniais atvejais gyvena poverdėnuose būriais. Jaunikitai minta bestuburiais, stambiais eleriais pūstais.</p> | <p>KAROSAS
Gyvena užtvankų/žuvisiose eleriose, laikuose. Apsaugo akvariumo traukulius, šakius.</p> | <p>SAMAS
Paplitęs giliose ir apgyventose vandenyse. Gyvena pavieniui giliose vietose, ties akmenimis, kalvais, pakeliamais medžiais. Minta bestuburiais, tačiau jau pirmiausia gyvenimo metais pasidaro mėlyna.</p> | <p>LYDEKA
Gyvena pavieniui „savose“ teritorijose. Gėdinti apgyventose duobeliuose, juvely akmenimis, kalvais, pakeliamais medžiais. Minta bestuburiais, tačiau jau pirmiausia gyvenimo metais pasidaro mėlyna.</p> | <p>UNGURYS
Gyvena Europos giliose eleriose ir apgyventose vandenyse, neretį migruoja į Sargos jūg. Mages užliūstus ir dumbliuotus vietas. Atkūvis natūg šakut šlavėjai užbė.</p> |
|--|--|--|--|---|--|---|---|

LIETUVOS MEDŽIOTOJŲ IR ŽVEJŲ DRAUGIJOS IGNALINOS SKYRIUS

Vilkakalnio g. 3, Ignalina
Tel. mob. 8 614 71722
El. p. lmzd@inbox.lt

ežeras "ILGIS"

VIETA - Ignalinos miestas
PLOTAS - 32 ha

EŽERĖ SUGAUNAMOS ŽUVYS:
kuojos, karpiai, lynai, ešeriai,
karosai, samai, lydekos, karšiai,
unguriai, plakiai, aukšlės,
sterkai, pūgžliai, vėgėlės

<p>KUOJA
Gyvena būrlais seklesnėse vietose 1,2-20 m, nuo kranto šalia rovardų, vandens žolų. Minta planktoną, vabzdžių lervas, moliuskus.</p> | <p>KARŠIS
Dugnines žuvis, gyvenančia pačiuose gilumose ežerų ir vandens vietose. Jaunikliai minta planktoną, suaugę - lervas, vabzdžių moliuskus.</p> | <p>LYNAS
Gyvena medžiūnais būrlais seklesnėse su dumbliu dugne, šaltuose vandens sraiguose. Žuvininkuose ir kitose šiltesnėse upelėse. Minta žuvis, moliuskus, vėles - augalams.</p> | <p>ESERIS
Gyvena medžiūnais būrlais seklesnėse, kai kur - netiesiogiai užtvintuose praeidmenimuose. Jaunikliai minta bestuburius, stambiaus ešerių pūgžlius.</p> | <p>KAROSAS
Užkambūgijusiame ežeruose, klotose, apaugusiose augimais, šaltose.</p> | <p>SAMAS
Paplitęs gilumose ir apaugusiose vandenyse. Gyvena paviršiniuose vandens, ties akmenimis, kaimais, pakambūnais medžiūnais. Minta bestuburius, tačiau jau pritaikytas gyvenimo metais pasidaro mūšius.</p> | <p>LYDEKA
Gyvena paviršiniuose "savose" teritorijose. Vidiniai apaugusiuose, duoburiose, juvelių akmenimis, kaimais, pakambūnais medžiūnais. Minta bestuburius, tačiau jau pritaikytas gyvenimo metais pasidaro mūšius.</p> | <p>UNGURIS
Gyvena dugne gilumose ežeruose ir apaugusiose vandenyse, neršia mėnuose / Sargais žmog. Mages užliūstus ir dumbliuose vietose. Atlyviai našūs šaltose klaidžioje upelė.</p> |
|--|--|---|---|--|--|--|---|

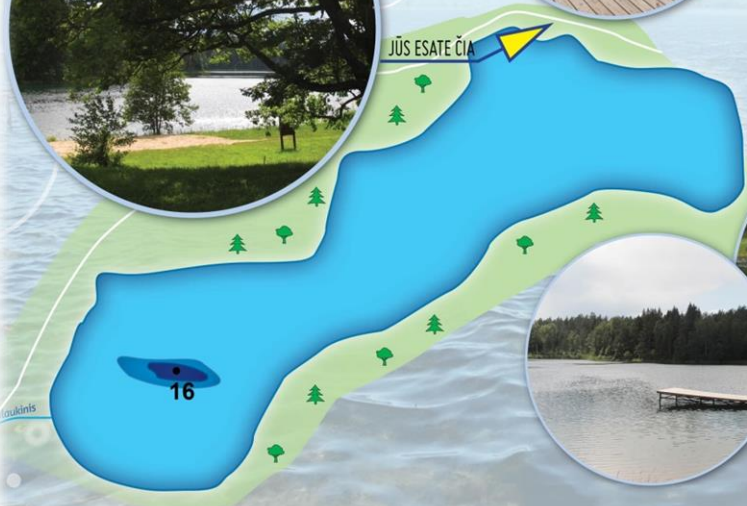
LIETUVOS MEDŽIOTOJŲ IR ŽVEJŲ DRAUGIJOS IGNALINOS SKYRIUS

Vilkakalnio g. 3, Ignalina
Tel. mob. 8 614 71722
El. p. lmzd@inbox.lt

ežeras "VARNYS"

VIETA - Ignalinos rajonas, Vidiškių sen.
PLOTAS - 10,9 ha

EŽERE SUGAUNAMOS ŽUVYS:
kuojos, karpiai, lynai, ešeriai,
karosai, samai, lydekos, karšiai,
unguriai, plautai, aukšlės,
sterkai, pūgžtai, vėgėlės

KUOJA Gyvena būriais seklesnėse vietose 1,2-20 cm, nuo kranto žalia roventų, vandens žolų. Minta plaukiančius, vabzdžių lervas, moluskus.	KARŠIS Duginėlis žuvis, gyvenantis pačiuose gilumose ežerų ir vandens vietose. Jaunikliai minta planktonu, suaugę - lervomis, vabzdžių moluskais.	LYNAS Gyvena medžiūnais būriais seklesnėse su dumbliu dugne, šaltuose vandens sraiguose. Jaunikliai ir lėtos mėnės upėt. Maitinasi lervomis, moluskais, vėgliais - augalais.	EŠERIS Gyvena medžiūnais būriais atvirkščiai, kai kur renkasi atviresnėse pavirdevinėse žolomis. Jaunikliai minta bestuburiais, stambiais ešerių pūgžtais.	KAROSAS Uždambijusiame ežeruose, kalnuose, apsaugose auganose moluskuose, žuvis.	SAMAS Paplitęs gilumose ir apsaugose vandenyse. Gyvena paviršiniuose vandens, ties akmenimis, kaimais, pakelkambiais medžiūnais. Mėnės bestuburiais, tačiau jau pirmiausia gyvenimo metais pasidaro mėšlus.	LYDEKA Gyvena paviršiniuose "savose" teritorijose. Židėnė apsaugose, duobuose, įvairių akmenimis, kaimais, pakelkambiais medžiūnais. Mėnės bestuburiais, tačiau jau pirmiausia gyvenimo metais pasidaro mėšlus.	UNGURIS Gyvena Europos gilumose ežeruose ir apsaugose vandens, neris migruoja į Sargos jūrą. Mėnės atliksit ir dumbliuose vietose. Mėnės maitinasi šaltai klijūnais uobė.

Žvejybai valtis nuomoja:

VšĮ "MĖLYNIEJI EŽERAI" VšĮ „MĖLYNIEJI EŽERAI“, tel. +370 685 112025;

Nerijus Grušnius, tel. +370 621 12075;

Aukštaitijos nacionalinio parko ir Labanoro regioninio parko direkcija, tel. +8 386 53135.

VšĮ Ignalinos r.
turizmo informacijos
centras

Informacija teikiama:

+370 386 52597,

+370 386 33477.

